

Full diocesà

23 d'octubre del 2016

p4 i p5 – El baptisme en edat infantil

p8 – Avui, jornada del Domund 2016

Visitar els malalts

«La malaltia i el sofriment s'han comptat sempre entre els problemes més greus que afligeixen la vida humana. En la malaltia, l'home experimenta la seva impotència, els seus límits i la seva finitud. Tota malaltia pot fer-nos entreveure la mort» (Catecisme de l'Església Catòlica, 1500). La malaltia comporta uns efectes secundaris que s'anomenen solitud, oblit, feblesa, fragilitat... Ens diu Anna-bel Carbonell en el darrer número de *Quaderns de Pastoral* que «la malaltia ens sotmet a un bany d'humilitat i ens obliga a fer marrada, a canviar d'hàbits i rutines, a deturar el que estem fent per molt important que considerem que sigui i dedicar-nos un temps a guarir el nostre cos i de retruc, sovint, també la nostra ànima.

»El malalt necessita espai per a re-situar-se i alhora necessita més la mà, la paraula, l'estima de la família i dels amics. Ansa ser visitat, acompanyat, escoltat. Visitar els malalts és més que una simple acció. És un despreniment, un lliurament i un acte de misericòrdia que sols es pot dur a terme des de la senzillesa i la bondat, des del fet d'haver viscut en primera persona aquest amor de Déu en nosaltres».

Visitar els malalts no és un simple compliment social. Més aviat es tracta d'una veritable atenció als malalts i als ancians, tant en l'aspecte físic com psíquic i espiritual.

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Diumenge XXX de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

(35,12-14.16-18)

Salm responsorial

Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.

(Salm 33)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meva primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

(4,6-8.16-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc

tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

(18,9-14)

«El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres, escolta la pregària dels oprimits»

Justos, aclameu el Senyor; fareu bé de lloar-lo, homes rectes

Josep Molist i Rifà, prev.

Déu nostre Senyor és el jutge justíssim que vetlla pels justos i els innocents. Així ho expressa l'Escriptura. Ara que ens acostem a les darreries de l'any litúrgic, redescobrim que la justícia divina no es deixa manipular ni és amiga d'estratègies. Per això, la pregària dels qui es reconeixen pobres i necessitats és la que inclina el favor de Déu.

Jesús mateix no actua per respectes humans. Amb un llenguatge planer desqualifica aquelles formes de religiositat fonamentades en l'arrogància dels qui es pensen que ho fan tot bé perquè compleixen el que està manat. En l'horitzó de la paràbola hi ha, és clar, el judici escatològic. El just és, en el llenguatge bíblic, aquell que es troba a prop de la santedat de Déu. Per això, la vida cristiana no és el fruit d'una ascètica de l'esforç ni d'una ètica de la virtut, sinó de la disponibilitat del cor que es deixa guiar per la gràcia divina. Sant Ignasi ho expressà amb aquesta indicació parenètica: «Actúa como si todo dependiera de ti, sabiendo que en realidad todo depende de Dios.»

Es tracta de contemplar-nos com a fills estimats que, amb goig i confiança, desitgem posar —com l'apòstol— la nostra vida al servei de l'evangeli, perquè volem complir la voluntat del Senyor. La libació era una ofrena en què es vessava vi sobre l'altar dels holocaustos. Aquesta pràctica del culte jueu formava part del món imaginari de Pau de Tars. L'apòstol veu que se li acosta l'hora. Desitja unir-se a Crist, culminant la missió que li ha estat encomanada. El vaixell, les amarres, el port: són recursos literaris per a anomenar l'existència viscuda i ordenada en un univers metafísic.

La imatge

El fariseu i el publicà (s. XVIII).

Amb la paràbola del fariseu i el publicà, Jesús blasma l'actitud dels qui es refien que són justos i tenen per no res tots els altres. És una manera de fer ridícula, i més en les relacions amb Déu, que ens coneix fins al moll dels ossos. Jesús ens proposa de ser humils, de reconèixer el nostre mal i d'acudir amb confiança a qui ens pot guarir.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

24 dilluns

—Sant Antoni M. Claret, bisbe (1807-1870)
Efesis 4,32-5,8 / Salm 1 / Lluc 13,10-17

25 dimarts

—Sant Bernat Calbó, bisbe (1180-1243)
Efesis 5,21-33 / Salm 127 / Lluc 13,18-21

26 dimecres

—Sants Llucià i Marcià, màrtirs
—Sant Evarist, màrtir. Papa (97-105)
Efesis 6,1-9 / Salm 144 / Lluc 13,22-30

27 dijous

—Santa Sabina, màrtir (s.IV)
Efesis 6,10-20 / Salm 143 / Lluc 13,31-35

28 divendres

—Sant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols
—Sant Alfred, laic (849-899)
Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

29 dissabte

—Sant Narcís, bisbe i màrtir (s.IV)
Filipencs 1,18b-26 / Salm 41 / Lluc 14,1,7-11

30 diumenge XXXI de durant l'any / Cicle C

—Sant Alfons Rodríguez, religiós (1531-1617)
Saviesa 11,23-12,2 / Salm 144 / 2 Tessalonicens 1,11-2,2 / Lluc 19,1-10

El baptisme de nens i nenes en edat catequètica (infantil)

Criteris orientatius a càrrec de la Delegació Diocesana per al Catecumenat

Foto: El riu Jordà

Una de les realitats cada vegada més presents en les nostres parròquies són els casos dels infants que es preparen per a rebre la primera comunió i no estan batejats. Tant el senyor bisbe com les delegacions per al Catecumenat, Catequesi i Litúrgia van oferir el curs passat uns criteris per a acollir aquests infants no batejats i per a la seva preparació catequètica. Creiem que ara, a l'inici de curs, és una bona ocasió per a repassar-los. En l'Església, als nens i nenes no batejats de petits i que es presenten a la catequesi parroquial, ja sigui conduïts pels pares o pels tutors, ja sigui espontàniament, pel fet de tenir ús de raó, cal considerar-los com a adults. Per tant, ja són aptes per a concebre i nodrir una fe pròpia, encara que no poden ser tractats com a adults en sentit propi (cf. RICA, 306). La seva formació catequètica recolzarà en la del grup de catequesi parroquial amb els materials indicats des de la diòcesi i el Secretariat

Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). Els ritus que caldrà celebrar al llarg del procés catequètic seran els següents:

Una realitat
cada cop
més present
en les
nostres
parròquies

Ritu d'ingrés en el catecumenat (RICA, 316-329)

Aquest ritu se celebrarà preferentment durant el primer trimestre del segon any de catequesi. Suggerim que el ritu d'ingrés en el catecumenat es doni mitjançant una celebració de la Paraula. En aquesta seria bo que hi participessin els altres companys del seu grup i en la mesura possible el conjunt de nens de la catequesi amb els seus catequistes. En aquest ritu el nen o nena que ingressa en el catecumenat ha d'estar acompanyat pels seus pares i padrins. Aquest ritu consta de dos gestos litúrgics fonamentals: la signació i el lliurament dels evangelis.

Lliurament del Parenostre i del Credo Oferim com a possibilitat el lliurament del Parenostre i del Credo als infants catecúmens, ja que creiem que és ben adient a la seva formació. Suggerim que aquest lliurament es faci dins la missa dominical. I, si pot

5 –notícies del bisbat

ser, en celebracions distintes: primer el Credo i després el Parenostre. És aquesta també una bona ocasió per a fer aquests lliuraments als altres nens que formen part de la catequesi. Aquests ritus es poden celebrar durant el segon trimestre del segon curs.

Ritus penitencials (RICA, 334-342)

Aquests ritus se celebraran preferiblement durant la Quaresma que precedeix la recepció dels sacraments de la Iniciació Cristiana. Tal com diu el RICA, «aquests ritus, en els quals participen els padrins i els companys del grup catequètic juntament amb els catecúmens, s'adapten a tots els circumstancs, de tal manera que constitueixen unes celebracions penitencials ben adequades per als qui no són catecúmens. Durant aquestes celebracions, molts infants ja batejats que pertanyen al grup catequètic podran rebre per primera vegada el sagrament de la Penitència» (RICA, 332). Suggerim a tal efecte dues propostes. La primera és la confessió dels nens ja batejats i el ritu penitencial en el catecumen; això vol dir la unció amb l'oli dels catecúmens o la imposició de mà. La segona proposta és una celebració penitencial de la Paraula per a tots els infants de la catequesi on els catecúmens reben particularment els ritus penitencials. Aquesta proposta respon a la possibilitat que els nens de la catequesi puguin rebre el sagrament de la penitència dins les preparacions immediates a rebre el sagrament de l'eucaristia. En cap cas aquests ritus penitencials no es poden celebrar durant la missa dominical.

Celebració als sacraments de la iniciació (RICA, 347-368)

Quan el nombre de nens i nenes sigui reduït, es recomana celebrar el baptisme dintre la missa en què els neòfits participen per primera vegada de l'eucaristia, anomenada missa de primera comunió (cf. RICA, 344). Quan el nombre de nens i nenes sigui més elevat, caldrà discernir la conveniència o no de celebrar el baptisme en la missa en què els neòfits participen per primera vegada de l'eucaristia, també anomenada missa de primera comunió (cf. RICA, 344). En el cas de separar el baptisme de la primera comunió, d'acord amb el Directori de Pastoral Sacramental dels Bisbes de Catalunya (núm. 110), es recomana que el baptisme sigui conferit en una celebració de la Paraula en un dels diumenges de Pasqua (cf. RICA, 343), i després la primera comunió en el diumenge assenyalat per la parròquia o centre de culte amb els companys ja batejats. Cada infant catecumen anirà acompanyat dels padrins que ell mateix hagi escollit i que el sacerdot hagi aprovat. Si el baptisme és dintre la missa, després de l'homilia es farà la benedicció de l'aigua, la professió de fe, el ritu del baptisme, la unció amb el crisma, la imposició vestit blanc i el lliurament del ciri.

caristia, anomenada missa de primera comunió (cf. RICA, 344). Quan el nombre de nens i nenes sigui més elevat, caldrà discernir la conveniència o no de celebrar el baptisme en la missa en què els neòfits participen per primera vegada de l'eucaristia, també anomenada missa de primera comunió (cf. RICA, 344). En el cas de separar el baptisme de la primera comunió, d'acord amb el Directori de Pastoral Sacramental dels Bisbes de Catalunya (núm. 110), es recomana que el baptisme sigui conferit en una celebració de la Paraula en un dels diumenges de Pasqua (cf. RICA, 343), i després la primera comunió en el diumenge assenyalat per la parròquia o centre de culte amb els companys ja batejats. Cada infant catecumen anirà acompanyat dels padrins que ell mateix hagi escollit i que el sacerdot hagi aprovat. Si el baptisme és dintre la missa, després de l'homilia es farà la benedicció de l'aigua, la professió de fe, el ritu del baptisme, la unció amb el crisma, la imposició vestit blanc i el lliurament del ciri.

En cap cas no es podrà utilitzar el Ritual de Baptisme d'Infants, ni que s'hi facin oportunes adaptacions, quan calgui batejar els nens i nenes de la catequesi d'iniciació cristiana, és a dir, els nens i nenes en edat catequètica. Així mateix, en cap cas la celebració del baptisme dels nens i nenes en edat catequètica no es farà de manera oculta o privada.

**Any Sant de la
Misericòrdia:
guanya el Jubileu a
la catedral de Vic**

**Horari diari de
confessions:
matí, de 10 a 12 h;
tarda, de 5 a 7 h.**

El temple que canviarà l'«skyline» de Barcelona, d'actualitat

Redacció

El 2026 farà cent anys que Gaudí va deixar aquest món i serà l'any que finalitzarà la part arquitectònica de la seva obra més popular i emblemàtica. L'equip de la Sagrada Família ha publicat un vídeo on expliquen l'última fase que viu el monument: la coronació de l'edifici de les sis torres en el seu centre.

L'arquitecte David Puig explica el sistema que utilitzen, de panells tensats, el qual respecta les pautes fixades per Antoni Gaudí, i també destaca que aquest és el procés més important de tots «per a idear un sistema constructiu pràcticament desconegut en el moment».

Com a símbol de la ciutat, «l'skyline de Barcelona canviarà del tot», explica Gemma Argilés. L'encarregada de comunicació i màrqueting de la Sagrada Família diu en el vídeo que «haurem de girar molt el coll cap a dalt per veure tot això», fent referència al conjunt de l'edifici.

Polèmiques entorn de la Sagrada Família

El periodista Jordi Llisterra ha donat una extensa resposta a les diferents polèmiques que han envoltat la Sagrada Família darrerament: «Hi ha altres debats que han pres més volada quan s'ha vist que el projecte de la Sagrada Família esdevenia un èxit. Òbviament és un problema la pressió que exerceix sobre l'entorn. Però en parlaré el dia que els veïns que lloguen o venen el seu pis deixin de recarregar un 20 o un 30% el preu pel sol fet de posar en l'anunci "Zona:

Sagrada Família". Només cal apuntar que, en tot cas, no és un problema de la Sagrada Família; és un problema del model turístic de la ciutat. L'Església és culpable de moltes coses, però d'aquesta no. Com a molt, és culpable de fer edificis que la gent vol veure. Tampoc no és culpa de la Sagrada Família que es construïssin pisos en una zona urbanísticament afectada, a l'illa del carrer Mallorca, on sempre ha estat prevista una escalinata. O que un entorn per on almenys passen quatre milions de persones a l'any s'hagi de repensar des del punt de vista urbanístic, sobretot en benefici dels veïns. Tot això, en primera instància, és una responsabilitat de l'ajuntament. I encara que volgués fer desaparèixer el temple, el fet és que existeix i hi ha gent que vol anar-hi, com passa amb el Camp del Barça o amb la platja de la Barceloneta. [...] I, també per a alguns sectors, des d'una certa al·lèrgia cutània a una icona religiosa. Sembla que hi hagi un l'interès a presentar la Sagrada Família com a culpable.»

Darreres sortides de to

Un regidor barceloní va qualificar el temple de «farsa», «mona de Pasqua» i «pseudo-obra» la Sagrada Família. El cardenal Sistach va contestar donant les gràcies a Antoni Gaudí per l'obra, icona de la ciutat. A més ha suprès la petició de demanar la llicència d'obres al temple, sense diàleg i descartant l'escalinata de la Glòria.

L'article

Doneu-nos aigua, si ens convé

Valentí Miserachs, prev.

Les pluges dels darrers dies han revifat un bri d'esperança després d'una sequera que ha durat gairebé cinc mesos, una de les més llargues que es puguin recordar. En zones costaneres els aiguats han fet més mal que bé, a part dels desastres d'ordre planetari en altres indrets del món que, per bé que llunyans, no deixen d'esborronar. Tot l'interior del nostre país, comprnent-hi l'alta muntanya pirinenca, ha patit un eixut molt preocupant: els camps estaven empedreïts, no es podia llaurar, els boscos s'estaven morint de set, amb el perill inherent d'incendis devastadors...

Amb tot l'inflament humà que propicien els progressos indiscutibles de la ciència i de la tècnica, hem de mossegar la pols en constatar que no està a l'abast de l'home el domini sobre la pluja i els fenòmens metereològics. No ens hauria de fer reflexionar aquesta impotència radical de l'home? Vivim distrets, i acabem sentenciant tranquil·lament que quan fa sol fa bon temps, mentre que quan plou fa mal temps. Tan bon temps que ens faria si ara tinguéssim una bona tongada de pluges benèfiques!

Què cal fer, doncs, quan ens trobem en situacions extremes com la que acabem de patir? Segurament que seria utòpic voler restaurar praxis antigues: rogatives, novenaris, processons. I ni que molts ho titllin de ritual màgic, encara s'hauria de veure! Però que cal resar és indubtable, si és que encara creiem en l'ordinària providència de Déu i en l'eficàcia de la pregària. Ho fem implícitament quan demanem «el nostre pa de cada dia»; quan manca l'aigua, mancarà de segur també el pa, a nivell local i a nivell mundial.

Però és que cal pregar també explícitament. Recordem el que diu sant Jaume en la seva carta (Jm 5,16b-18): «La pregària dels justos és molt poderosa. Quan Elies, que era un home com nosaltres, pregà perquè no ploqués, no va ploure durant tres anys i mig. I quan després pregà demanant pluja, la pluja va caure del cel, i la terra va donar el seu fruit.»

Si el Senyor ens envia proves, les seves raons deu tenir. Però que no es perdi per manca de pregària. De vegades fa l'efecte que hem perdut fins l'esma de pregar. No oblidem quina era la pregària dels nostres avantpassats, tan justa, tan teològicament ben centrada, i fem-la nostra, a nivell personal i a nivell col·lectiu, o sigui eclesial: «Senyor, doneu-nos aigua, si ens convé!»

Roma, 8 d'octubre del 2016

La Pel·lícula

Fuego en el mar

Dirigida per Gianfranco Rosi

Itàlia 2016. Documental.
Per a joves.

L'illa de Lampedusa és el punt més meridional d'Itàlia, que des de 1990 s'ha convertit en un lloc massiu de desembarcament d'immigrants il·legals procedents de terres africanes. En poc més de vint anys, més de 20.000 persones s'han ofegat durant la travessia per aconseguir el que per a molts suposa la via d'entrada a Europa i que els hauria de permetre escapar de la guerra i la fam. Samuel viu a la illa, té dotze anys, va a escola, li agrada jugar amb la fona i anar de caça. Li agraden els jocs de terra, malgrat que tot al seu voltant parla del mar i dels homes, dones i nens que intenten creuar-ho per arribar allí. «Tracta tots dos fils narratius, la tragèdia i la vida quotidiana del personatge, amb absoluta contenció i sense caure en el sensacionalisme» (ABC).

Surt de la teva terra

Romà Casanova, bisbe de Vic

Som una Església en sortida. L'Església és essencialment missió. L'Església existeix per a evangelitzar. Els qui creiem en Crist, des que Jesús se'n pujà al cel i amb la força de l'Esperit Sant, som enviats a ser testimonis de Jesús en tots els llocs i en tots els temps. El papa Francesc no es cansa de recordar-nos que hem de ser una Església en sortida: «Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana; però tots som convidats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-nos a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangelí» (EG, 20). Hem, doncs, de sortir si volem ser l'Església que respon a la crida del Senyor.

El DOMUND en aquest quart diumenge d'octubre és per a tots nosaltres una nova oportunitat per a viure la missió que és pròpia de tot cristià. Hem de pregar amb més i més intensitat a fi que el Senyor susciti moltes i fidels vocacions per a la missió; aquells que com Abraham senten la crida en el seu cor a deixar la seva terra i anar a països llunyans per fer present l'anunci de l'Evangelí alliberador de tots els homes. Però també és important la nostra col·laboració econòmica en la col·lecta i els donatius a favor del DOMUND. El Sant Pare en el missatge per a aquesta jornada missionera ens diu que aquesta aportació és «una gran i immensa obra de misericòrdia» perquè és l'oportunitat que «totes les ofrenes que les diòcesis, parròquies, comunitats religioses, associacions i moviments eclesials de tot el món facin, serveixin per a auxiliar les comunitats cristianes més necessitades i per a enfortir l'anunci de l'Evangelí fins als límits més llunyans de la terra. No deixem de realitzar en aquest diumenge del DOMUND aquest gest de comunió eclesial missionera».

El nostre bisbat té una gran història missionera. Però també el present és ple de lliurament missioner amb ho-

mes i dones de les nostres parròquies. La col·lecta a favor de les missions, així com la pregària per les missions i els missioners, han de brollar, doncs, del nostre cor amb generositat i agraïment. Tota persona té el dret que li sigui anunciat Crist, el seu Salvador. I, per això mateix, nosaltres tenim el deure de sortir de la nostra indiferència i llançar-nos a l'aventura missionera; cadascú en la seva vocació, però sempre col·laborant per tal que la *missio ad gentes* sigui ben real i ben efectiva arreu del món.

